

lig billig Porto, maa man vel ogsaa henregne de saakaldte Correspondancekort, dersom saadanne skulde blive indførte her, hvorom der jo tidligere har været Tale, og hvad der vel ogsaa vilde være meget hensigtsmæssigt og navnlig for Embedsrespondancer kunde faae megen Betydning. Spørgsmaalet om disse Kort skal jeg imidlertid forbeholde mig at omtale nærmere, naar jeg kommer til Spørgsmaalet om Portofriheden, og jeg skal derfor her kun sige, at det Princip, der ligger til Grund for Bestemmelsen om, at aabne Kort kunne sendes for en billigere Betaling end lukkede Breve, ikke hidtil har været ganske udførdt her og vistnok kan faae megen Betydning ved en videre Udvikling.

Jeg skal nu gaae over til at omtale Bestemmelsen i Lovforslagets Capitel II § 7, hvori det hedder, at „Postvæsenet skal enten ved dets egne eller ved andre Befordringsmidler sørge for Postens regelmæssige Befordring, saaledes som det skjønes hensigtsmæssigt i Forhold til Postforsendelsernes Omfang eller Betydning“. Her ønskede jeg meget, at man tillige vilde indsette en Bestemmelse om, at Forsendelserne endvidere skulde skee paa den hurtigste Maade. Dette er maaskee vel forudsat, men jeg maa dog bemærke, at det ikke altid nu er Tilfældet, at Brevene naae fra Afsendelsesstedet til Bestemmelsesstedet i den korteste Tid og paa den hurtigste Maade. Jeg skal saaledes f. Ex. nævne, at, naar der afsendes et Brev fra Jylland til Svendborg, da er der vel to Gange i Døgnet, hvor dette Brev kan blive befordret, nemlig, hvis det kommer til Odense inden Kl. 1, med Posten fra Odense directe til Svendborg, og, hvis det kommer om Aftenen til Nyborg, med Posten derfra til Svendborg, men jeg veed imidlertid ikke rettere, end at det er Coutume, at saadanne Breve stadig kun befordres fra Odense directe til Svendborg, medens den anden Forbindelse mellem Nyborg og Svendborg slet ikke benyttes til deres Befordring. Jeg har idetmindste Erfaring for, at det er gaaet saaledes.

— Hvad angaaer den Benyttelse af private Landbefordringer, som er omtalt i Lovforslagets § 8, da maa jeg bemærke, at det forekommer mig meget betænkeligt, at man ligesvem ved en Lov vil paalægge den, der holder en privat Befordring regelmæssig gaaende mellem et Sted og et andet Sted, at skulde befordre Posten. Jeg troer nu heller slet ikke, at en saadan Bestemmelse vil behøves, idet der i Regelen vil være en overordentlig god Villie hos den, der holder en saadan Befordring, til ogsaa at overtage Postbefordringen, fordi denne giver en Indtægt, som vistnok er større, end at den Uleilighed, som kan være forbunden med at besørge Brevene, kan komme i Betragtning derimod. Jeg kan imidlertid dog tænke mig — og det gjælder navnlig med Hensyn til Brevbefordringen mellem Kjøbenhavn og Kyststederne — at der paa Punkter, hvor der er en stærk Concurrence af saadanne Befordringer, kan være en Entrepreneur for en saadan Befordring, der ønsker at skaffe sig Indtægter af Postens Besørgelse, medens derimod den anden helst vil være fri for denne, fordi han derved vil naae hurtigere at kunne komme til sit Bestemmelsessted. Men i sidstnævnte Tilfælde forekommer det mig nu netop, at det vilde være ubilligt, om man vilde lægge den Tvang paa denne Mand, at han absolut skulde besørge Posten. — Noget Egnende gjælder tilbeels ogsaa med Hensyn til Befordringen af Posten med Skibe, som er omtalt i § 9, og navnlig forekommer det mig, at det, forsaavidt Postvæsenet vilde forbeholde sig Ret til at befordre Posten med fremmede Skibe, turde være et meget stort Spørgsmaal, om man egentlig kunde paalægge dem noget Saadant.

Efter hvad jeg i Begyndelsen af mit Foredrag anførte, kan jeg ikke Andet end i høieste Grad paaskjønne Bestemmelserne i Lovforslaget om Taxterne, hvilke forekomme mig at være fuldkomment tilfredsstillende for alle Fordringer. Jeg lægger ikke megen Vægt paa, at der derefter vil indtræde nogen Forhøielse med Hensyn til Forsendelse ved Postanvisninger,